

Vrăjitoarea

Traducere din suedeză de
Ioana Ghișa

Era imposibil de imaginat de ce viață ar fi avut parte fata. Cine ar fi devenit. Cu cine ar fi lucrat, pe cine ar fi iubit, îngrijit, pierdut și câștigat. Dacă ar fi avut copii și cine ar fi ajuns ei. Nici cum ar fi arătat ca femeie matură nu puteai să-ți imaginezi. La patru ani, nimic, nicio trăsătură nu va fi fost finală. Ochii îi băteau spre verde și albastru, părul, care fusese închis la naștere, acum era deschis la culoare, însă existau reflexe roșii în blondul acela, iar nuanța, cu siguranță, s-ar fi schimbat din nou. Era foarte greu de stabilit mai ales acum. Fața îi fusese întoarsă spre fundul lacului, iar partea din spate a capului îi era acoperită de un strat gros de sânge încheiat. Numai șuvițele ce porneau din creștetul capului și pluteau pe apă arătau nuanțele mai deschise.

Nu era nimic deosebit de macabru în această scenă. În orice caz, nu mai macabru decât dacă fata nu s-ar fi aflat acolo, în apă. Sunetele pădurii erau aceleași ca întotdeauna. Lumina se prefira printre copaci ca în fiecare zi cu soare, la acea oră. Apa era calmă, vălurea ușor în jurul ei, iar suprafața era perturbată numai de vreo libelulă care ateriza formând mici cercuri concentrice. Transformarea începuse și, cu timpul, fata ar fi devenit tot una cu apa și cu pădurea. Dacă nimeni nu ar fi găsit-o, natura și-ar fi continuat cursul obișnuit și ar fi făcut-o parte a ei.

Încă nu știa nimeni că se stinsese.

— Crezi că maică-ta o să aibă rochie albă? întrebă Erica întorcându-se spre Patrik, aflat alături de ea în patul dublu.

— Chiar e amuzant, spuse el.

Erica râse și îl ciupi de sold.

— De ce ți-e atât de greu să accepți că mama ta se căsătorește? Tatăl tău s-a recăsătorit de mult, și asta nu te-a deranjat, nu-i aşa?

— Știu că e o prostie, spuse Patrik, aprobat din cap, după care își aruncă picioarele peste marginea patului și începu să-și tragă șosetele. Îmi place de Gunnar și mi se pare nemaipomenit că mama nu va mai fi singură...

Se ridică și își trase blugii pe el.

— Mi se pare doar puțin ciudat. Mama a fost singură de când îmi aduc aminte. Probabil că e ceva legat de relația mamă–fiu care bântuie pe acolo, prin adâncurile mintii mele. Mi se pare că e... ciudat... ca mama să aibă o viață sexuală.

— Adică ți se pare ciudat că ea și Gunnar se culcă împreună?

Patrik își puse mâinile la urechi.

— Termină!

Erica îi aruncă o pernă care ricoșă imediat și apoi izbucni războiul. Patrik se aruncă asupra ei în pat, iar lupta

se transformă rapid în mângâieri și răsuflări adânci. Erica își întinse mâinile spre blugii lui și începu să-i deschidă prima capsă.

— Ce faceți?

Vocea răsunătoare a Majei îi făcu pe amândoi să se opreasă și să se întoarcă spre deschizătura ușii. Maja nu stătea singură acolo, ci era flancată de frații ei mai mici, doi gemeni care îi contemplau fericiți pe părinții lor aflați în pat.

— Ne gădilam puțin numai, spuse Patrik cu răsuflarea tăiată, ridicându-se în picioare.

— Trebuie să repari încuietoarea aceea, acum! rosti Erica printre dinți și trase peste ea pătura care o expusese de la talie în sus. Se ridică și reuși să le zâmbească copiilor.

— Mergi jos și începe să pregătești micul dejun, că venim și noi.

Patrik apucase să-și pună pe el și celelalte haine și îi mâna pe copii în fața lui.

— Dacă nu reușești să repари singur încrizătoarea, cred că îl poți ruga pe Gunnar. Pare mereu pregătit, cu trusa lui cu scule. Dacă nu e ocupat în alt fel cu mama ta...

— Scutește-mă, râse Patrik dispărând pe ușă.

Cu zâmbetul pe buze, Erica se cufundă din nou în pat. Ar putea foarte bine să se mai întindă puțin înainte să sară în picioare, gata de o nouă zi. Programul flexibil era unul dintre avantajele faptului că își era propria șefă, însă în același timp putea fi considerat și un dezavantaj. Munca de scriitor presupune rezistență și autodisciplină, iar câteodată poți să te simți cam singur. Cu toate acestea, își iubea meseria, îi făcea placere să scrie, să insuflă viață povestilor și destinelor umane pe care alegea să le evoce, să sape, să investigheze și să încerce să afle ce

s-a întâmplat cu adevărat și din ce cauză. Își dorise de mult să se apuce de cazul la care lucra la acel moment, cel al micuței Stella, răpită și omorâtă de Helen Persson și Marie Wall. Era un caz care îi privea pe toți cei din Fjällbacka, chiar și în prezent.

Iar Marie Wall era acum acolo. Celebra stea hollywoodiană se întorsese în Fjällbacka pentru a filma o peliculă despre Ingrid Bergman. Toată colectivitatea mustea de zvonuri.

Toți o știau pe una ori pe alta dintre fete, sau pe cineva din familia lor, și toți fuseseră la fel de tulburați în acea după-amiază de iulie din 1985, când corpul Stellei fusese găsit în lac.

Erica se întoarse pe o parte întrebându-se dacă soarele strălucea la fel de puternic și atunci, ca acum. Va verifica acest lucru când va veni momentul să parcurgă cei câțiva metri ai holului până la biroul ei. Dar nu chiar acum. Închise ochii și așipi ascultând vocile lui Patrik și ale copiilor din bucătăria aflată cu un etaj mai jos.

Helen se aplecă în față și își lăsă privirea să rătăcească. Își sprijini palmele asudate de genunchi. Record personal astăzi, cu toate că ieșise să alerge mai târziu decât de obicei.

Marea i se întindea albastră și limpede în fața ochilor, însă în interiorul ei vuia o furtună. Helen se întinse și își puse brațele în jurul ei, nu se putea opri din tremurat. „Tocmai a trecut cineva peste mormântul meu”, spunea mereu mama ei. Și poate cam aşa era. Nu că trecea cineva peste mormântul *ei*. Dar poate peste un alt mormânt.

Timpul își așternuse voalul peste întâmplări, amintirile îi erau vagi acum. Putea să-și amintească vocile acelora care voiau să știe exact ce se petrecuse. Repetau

aceleași lucruri din nou și din nou, până când ea nu a mai știut care era adevărul lor și care al ei.

Atunci părea imposibil să se întoarcă aici, să-și construiască o viață în acest loc. Însă șoaptele și strigătele se domoliseră treptat de-a lungul anilor, preschimbându-se într-un murmur stins, până când au dispărut cu totul. Simțea că propria existență își reintrase în drepturi, era din nou o parte naturală a acestei lumi.

Și iată că acum șoaptele vor începe din nou. Totul va fi iar răscolit și, ca de atâtea ori în viață, coincidențele se ținuseră lanț. Nu mai putuse să doarmă de săptămâni întregi, de când promise o scrisoare de la Erica Falk, în care îi spunea că lucra la o carte și că ar dori să o întâlnească. Fusese nevoie să reînnoiască rețeta pentru pastilele de care reușise să se lipsească atâtia ani. Fără ele nu ar fi făcut față următoarei vești: se întorsese Marie.

Trecuseră treizeci de ani. James și cu ea își trăiau viața liniștit și discret, aşa cum știa că își dorea James. Până la urmă vorbele aveau să înceteze, spusese el. Și avusese dreptate, momentele lor negre se spulberau, trebuia doar să aibă grija că totul să meargă conform planului. Cât despre amintiri, reușise să le țină ascunse. Până acum. Imaginele revineau în flash-uri. Chipul lui Marie apărea atât de clar în fața ei, ca și zâmbetul vesel al Stellei.

Helen își întoarse din nou privirea spre mare, încercând să urmărească puținele valuri. Însă imaginile nu îi dădeau pace. Se întorsese Marie și, cu ea, dezastrul.

„Scuze, unde pot găsi o toaletă?”

Sture de la congregație se uită încurajator la Karim și la ceilalți care se adunaseră la ora de sudeză la tabăra de refugiați din Tanumshede.

Respect pentru oameni și carte
Toti repetară întrebarea cât de bine puteau: „Scuze,
unde pot găsi o toaletă?”

„Cât costă acest lucru?”

Corul din nou: „Cât costă acest lucru?”

Karim lupta să asocieze sunetele pe care le scotea Sture acolo, la tablă, cu textul din fața lui. Totul era atât de diferit, literele pe care le descifrau, sunetele pe care le formau.

Se uită în jurul lui în sală și văzu un grup curajos din sase persoane. Ceilalți erau fie afară în soare jucându-se cu minge, fie înăuntru în căsuțe. O parte dormeau încercând să se sustragă zilei și amintirilor, iar alții corespundau pe e-mail cu prieteni sau rude care rămăseseră acolo și încă puteau fi contactați, sau scanau cu ochiul paginile de știri. Nu că ar fi avut parte de prea multă informație. Guvernul nu răspândea altceva decât propagandă, iar organelor de presă din toată lumea le era greu să-și transmită acolo corespondenți. Karim fusese el însuși ziarist într-o altă etapă a vieții și înțelegea cât de greu era să obții rapoarte corecte și la zi dintr-o țară aflată în război, atât de lovitură din interior și din exterior deopotrivă, cum era Siria.

— „Mulțumim că ne-ați invitat acasă la voi.”

Karim pufni pe nări neîncrezător. Era o frază care nu avea să-i folosească vreodată. Un lucru pe care îl învățase repede era că suedezi erau un popor rezervat. Nu aveau niciun contact cu suedezi, cu excepția lui Sture și a celor care lucrau în tabăra de refugiați.

Era ca și cum ajunseseră într-o lume în interiorul altrei lumi, izolați de tot ce îi înconjura. Își țineau companie unii altora, exclusiv, și își aveau amintirile din Siria, cele bune, dar mai ales cele rele, pe care mulți le trăiau din

nou și din nou. În ceea ce-l privea pe Karim, încerca să și le reprime: războiul care devenise viață de zi cu zi, lungă călătorie spre țara promisă din nord.

El se descurcase. La fel, iubita lui, Amina, și comorile lor, Hassan și Samia. Numai asta conta. Reușise să le ofere siguranță, să le dea posibilitatea unui viitor. Corpurile care pluteau în apă reveneau în vise, însă, când deschidea ochii, dispăreau. El și familia lui se aflau aici, în Suedia. Nimic altceva nu mai conta.

— Cum se spune când faci sex cu cineva?

Adnan râse de propriile cuvinte. El și Khalil erau cei mai tineri băieți din tabăra de refugiați. Stăteau unul lângă altul și se hârjoneau.

— Fiți respectuoși, îi îndemnă Karim uitându-se aspru la ei, apoi ridică din umeri cerându-i scuze lui Sture, care dădu ușor din cap, aprobator.

Khalil și Adnan veniseră aici pe cont propriu, fără familie, fără prieteni. Reușiseră să plece din Aleppo înainte de a deveni prea periculos să fugă de acolo. Să fugă sau să rămână. Ambele opțiuni presupuneau pericol de moarte. Karim nu putea să se înfurie, în ciuda evidenței lipse de respect. Erau copii, temători și singuri într-o țară străină. Neresinarea era tot ce aveau. Totul era străin pentru ei. Karim vorbise un pic cu ei după orele de curs. Familiile lor adunaseră fiecare bănuț pentru a le da posibilitatea de a veni aici. Aveau destul de mult de dus pe umeri. Nu numai că fuseseră aruncați într-o țară străină, dar aveau și responsabilitatea de a-și crea aici o viață, cât mai curând cu puțință, pentru a-și salva familiile din război.

Cu toate că îi înțelegea, Karim nu putea accepta ca băieții să fie lipsiți de respect față de țara care îi promise.

Respect pentru oameni și cărți
Oricât se temea suedezi de ei, îi primiseră bine, le asiguraseră un acoperiș deasupra capului și masa zilnică. Iar Sture își consuma timpul liber luptându-se să-i învețe cum să întrebe cât costau lucrurile și unde era toaleta. Poate că nu-i înțelegea prea bine pe suedezi, însă le era etern recunoscător pentru ce făcuseră pentru familia lui. Nu toți împărtășeau aceeași perspectivă, iar cei care nu-și respectau noua țară stricau lucrurile, făcându-i pe suedezi să-i privească pe toți cu suspiciune.

— Ce vreme frumoasă e afară, rosti Sture clar în fața sălii, la tablă.

— Ce vreme frumoasă e afară, repetă Karim și îi zâmbi.

După două luni în Suedia, înțelegea cât de recunoscători erau suedezi când soarele strălucea. „Vreme de rahat“ era una din primele expresii învățate în suedează. Deși pronunția nu-i ieșea tocmai corect.

— De cât sex poți avea parte la vârsta aia? întrebă Erica și mai luă o gură de vin spumant.

Râsul Annei îi făcu pe ceilalți clienți din Café Bryggan să-și îndrepte ochii spre ele.

— Serios, surioară? La asta îți stă ție gândul toată ziua? De cât sex are parte mama lui Patrik?

— Da, dar mă gândesc la asta dintr-o perspectivă mai largă, spuse Erica servindu-se din tigaia cu fructe de mare. Câți ani te mai poți bucura de viață sexuală? Pierzi interesul undeva pe drum? Poți înlocui a astfel de plăcere cu pofta irepresibilă de a dezlega cuvinte încrucișate și sudoku sau cu a mâncă bomboane? Ori e ceva constant?

— Careva săzică ...

Anna dădu din cap și se rezemă de spătarul scaunului, încercând să-și găsească o poziție mai comodă. Erica

Respect pentru autor și carte
simți o strângere de înimă privind-o. Nu cu mult timp în urmă trecuseră împreună într-un îngrozitor accident de mașină care o făcuse pe Anna să-și piardă copilul pe care îl aștepta. Cicatricea de pe față avea să rămână pentru totdeauna. Însă acum avea să vină pe lume rodul iubirii dintre ea și Dan. Viața era într-adevăr plină de surprize.

— Crezi că, de exemplu...

— Dacă acum ești pe cale să spui „mama și tata” mă ridic și plec, spuse Anna ridicând o mână. Nici nu vreau să mă gândesc.

Erica zâmbi afectat.

— Bine, nu o să-i iau pe mama și pe tata drept exemplu, dar cât de des crezi că fac sex Kristina și Bob Constructorul?

— Erica! își puse Anna mâinile pe față și dădu din nou din cap. Și ar fi cazul să nu-i mai spuneți săracului de Gunnar „Bob Constructorul” doar pentru că este un me-seriaș atât de drăguț.

— Bine, să vorbim atunci despre nuntă. Ai fost și tu chemată să-ți exprimi gusturile în privința rochiei? Sper că nu o să fiu singura care își va da cu părerea și va încerca să păstreze o mină încurajatoare atunci când îmi vor fi prezentate tot felul de creații sinistre și răsuflate, una după alta.

— Nu, nu ești singura, m-a chemat și pe mine, spuse Anna încercând să se aplece înainte pentru a-și mâncă sendvișul cu raci.

— Pune-l pe burtă, mai bine, sugeră Erica zâmbind și fu răsplătită cu o privire furioasă din partea Annei.

Oricât ar fi așteptat Dan și Anna acest bebeluș, graviditatea nu era tocmai o încântare pe căldura aceea din toiul verii, iar burta Annei era, cel puțin spus, gigantică.

Respect pentru oameni și carti

— N-ai putea să o convingi tu să-și schimbe preferințele? continuă Erica. Kristina are un chip minunat, o talie mai fină și un piept mai frumos decât al meu, numai că nu îndrăznește niciodată să-l pună în evidență. Gândește-te ce bine ar arăta într-o rochie de dantelă cu un decolteu mai adânc.

— E treaba ta dacă vrei să îi schimbi imaginea Kristinei, spuse Anna. Eu am de gând să îi spun că îi stă fantastic indiferent ce îmi va arăta.

— N-ai curaj!

— Dacă tu ai grija de soacra ta, atunci și eu am grija de a mea.

Anna mușcă încântată din sendvișul cu raci.

— Da, pentru că Esther e aşa de teribil de dificilă, spuse Erica și o văzu în fața ochilor pe mama cea deosebită a lui Dan, care n-ar exprima niciodată nici cea mai neînsemnată critică sau vreo opinie contrară.

Erica știa asta din proprie experiență, din vremurile îndepărтate când ea însăși fusese împreună cu Dan.

— Nu, ai dreptate, am noroc cu ea, spuse Anna și înjură când sendvișul îi căzu pe burtă.

— O, nu te necăji, nimeni nu se uită la burtă când ai aşa ghiulele generoase, spuse Erica făcând semn spre cupele de mărimea G ale sutienului Annei.

— Tine-ți gura.

Anna își șterse cât de bine putu maioneza de pe rochie. Erica se aplecă în față, îi cuprinse cu mâinile chipul surorii mai mici și o sărută pe obraz.

— Ce-a fost asta? întrebă Anna surprinsă.

— Îmi place de tine, spuse simplu Erica și își ridică parharul. Pentru noi, Anna. Pentru tine și pentru mine și pentru familiile noastre nebune. Pentru toate prin câte

Respect pentru qamen și cartă
am trecut supraviețuind, pentru că nu mai avem secrete
una față de alta.

Anna clipi de câteva ori, apoi își ridică și ea paharul de cola și ciocni cu Erica.

— Pentru noi!

Pentru un moment, Ericăi i se păru că observă o lăcarire întunecată în privirea Annei, însă după o secundă nu mai era acolo. Își închipsuise numai.

Sanna se aplecă peste tufa de iasomie și inspiră mireasma. Nu o mai liniștea ca altădată. Clienții roiau în jurul ei, ridicau ghivece și așezau pământ de flori în cărucioare, însă ea abia dacă îi observa. Tot ce vedea în fața ei era zâmbetul fals al lui Marie Wall.

Sanna nu înțelegea cum de se întorsese. După toți acești ani. Ca și cum nu ar fi fost destul că era obligată să o vadă pe Helen în sat, să dea din cap în semn de salut. Ajunsese să accepte faptul că Helen era aproape, că ar fi putut oricând să dea nas în nas cu ea. Vina i se citea în ochi, se vedea cum o rodea tot mai mult, cu fiecare an care trecea. Însă Marie nu arătase niciodată vreo urmă de regret, iar chipul ei zâmbitor apărea în fiecare revistă mondenează.

Acum, Marie cea falsă, frumoasă și surâzătoare se întorsese. Fuseseră colegi de clasă la școala parohială și mereu îi admirase cu invidie genele dese și părul blond și lung care-i acoperea spatele. Dar Sanna îi putuse vedea și partea întunecată.

Slavă Domnului că părinții Sannei nu ajunseseră să o vadă pe Marie trecând zâmbitoare prin sat! Sanna avea treisprezece ani când mama ei murise de cancer hepatic și cincisprezece când tatăl ei își pierduse suflarea. Doctorii

nu putuseră da un motiv al morții, însă Sanna știa ce se întâmplase. Suferința doliului îl omorâse.

Sanna scutură din cap și cefaleea care o chinuia se făcu din nou simțită. O obligaseră să se mute la mătușa Linn, însă acolo nu se simtise niciodată ca acasă. Linn și unchiul Paul aveau propriii copii, cu câțiva ani mai mici, și nu știau ce să facă cu un adolescent fără părinți. Nu fuseseră nici răutăcioși, nici proști, se descurcaseră cât de bine putuseră, însă rămăseseră niște străini.

Alesese un liceu de științe agricole mai îndepărtat și începuse să lucreze imediat după bacalaureat. De atunci se dedicase muncii. Conducea o mică florărie cu grădină din împrejurimile localității Fjällbacka. Nu câștiga mult, însă destul ca ea și fiica ei să se poată întreține. Nu avea nevoie de mai mult.

Părinții ei se transformaseră în morți în viață când Stella fusese găsită ucisă și, într-un fel, îi înțelese. Anumiți oameni se nașteau cu o lumină mai puternică decât alții, iar Stella fusese unul dintre aceștia. Mereu veselă și amabilă, gata oricând să împartă pupături și îmbrățișări tuturor în jurul său. Dacă Sanna ar fi putut să moară ea în locul Stellei în acea dimineață caldă de vară, aşa ar fi ales.

Dar Stella fusese cea găsită în lac. După asta nu mai rămăsesese nimic.

— Îmi cer scuze, există vreun trandafir care se îngrijește mai ușor decât ceilalți?

Sanna tresări și se uită la femeia care se apropiase de ea fără să-și dea seama.

Femeia îi zâmbi Sannei și expresia îi netezi fața ridată.

— Iubesc trandafirii, dar din păcate îmi cam lipsește dărul îngrijirii plantelor.